

Kvindefredsligaens møderække foråret 2026 onsdag den 7.5.2026 kl. 16:30 – 18:00

Den 7.5.26 talte Nahid Riazhi om ”Krigens konsekvenser for civilbefolkningen, kvinderne og deres kamp i Iran”

Nahid Riazhi (1966) er en dansk iranskfødt kvindesagsforkæmper, samfundsdebattør og foredragsholder. Hun kom til Danmark som politisk flygtning fra Iran i 1989.

Nahid Riazhi har været med til at støtte kvindekampen i Iran og kampen mod undertrykkende love. Hun har bidraget til at skabe international opmærksomhed om blandt andet stening af kvinder i Iran. I dag er hun aktiv i Komiteen for Kvinde-Liv-Frihed i Danmark, hvor hun arbejder for at støtte friheds- og ligestillingskampen i Iran.

NH talte om situationen før krigen, om krigen og om forventningerne til situationen efter krigen. – I perioden før krigen har der igennem en årrække været adskillige demonstrationer og kampe i Iran. Blandt andet den kendte 'Kvinde-Liv-Frihed' bevægelse, der har kæmpet for og til dels opnået nogle vigtige sejre, der har rykket regimets grænser tilbage.

Samtidig har der i flere år fra Israels side været gjort en (propaganda)indsats for at støtte Pahlavi junior (sønnen til den i 1979 afsatte Shah Reza Pahlavi). Han og hans team besøgte i både 2023 og 2025 Israel. I juni 2025 fandt 12-dages krigen imellem Israel og Iran sted også ledsaget af stærk Pahlavi-propaganda i israelske og internationale medier.

På trods af den kortvarige krig blev de økonomiske forhold endnu hårdere for befolkningen end før krigen I august 2025 var der strejker og opstande blandt iranske olie- og gasarbejdere. I december og januar 2026 bredere protester, som regimet reagerede på med stor brutalitet og mange drab. 40 dage efter drabene blev der afholdt mindehøjtidelighed for de dræbte mange steder med stor deltagelse.

Disse massakrer på folk i Iran blev udnyttet i en massiv propaganda som fremstillede krig som den eneste mulighed for at vælte regimet! De blev anvendt af Israel og USA til den 28.2.26 at forsøge på at gennemføre regimeskift ved en krigsførelse, der førte til mindst 1.700 dræbte civile og som samtidig angreb olielagre, raffinaderier og infrastruktur.

120 skolebørn blev dræbt i Minab (160 dræbt i alt på skolen), og over 250 børn er dræbt og ca. 2.000 børn sårede. Tusindvis af bygninger er ødelagt eller beskadigede, herunder 20.000 værksteder og forretninger ødelagt eller beskadiget. 20 universiteter blev ramt af bomber. Fabrikker, olie- og gaslagre, raffinaderier, veje, hospitaler og skoler er ødelagt eller beskadiget, ligesom 130 historiske bygninger er beskadiget.

Andre konsekvenser af krigen har været en betydelig arbejdsløshed blandt andet for 4 mio mennesker, der har mistet arbejdet pga bombardementer. 1,5 mio bygningsarbejdere risikerer arbejdsløshed, og ca 16 mio mennesker kan miste indtægter pga krigen og nedlukning af internettet. Der har også været en øget iransk undertrykkelse af landets borgere. Der er en meget høj inflation og kvinder rammes altid meget hårdt.

Nedlukningen af internettet gør det meget vanskeligt at kommunikere både indenfor Iran og med kontakter udenfor landet. Befolkningen bliver afskåret fra omverdenen. – Det har sat enhver protest på pause. Og det har også medført at der udenfor Iran er tvivl om protestbevægelsernes legitimitet. Der er mindre international sympati for frihedskampen i Iran pga (israelsk støttede) iranske ultra højrekræfters dominans på gaderne i de vestlige lande og i mediebilledet. Tvivlen om protestbevægelsens legitimitet medfører også uenighed om støtten til frihedskampen i Iran.

I Iran foregår der overvejelser og diskussion om man fremover skal forsøge at skabe mere organiserede protester- bl.a. gennem omfattende strejker, så det ikke krævede så mange ofre. Det er vigtigt at fortælle både internt og i omverdenen at kampen mod regimet er legitim. Hvis ikke der havde været en kamp, ville situationen i Iran kunne være som Afghanistan under Taliban, mente Nahid Riazia. Demonstrationer og kampe har styrket befolkningen og hjulpet dem til at overskride angsten for regimet. Til trods for at det har været et meget brutalt system med mange efterretningsorganer, forbud mod at organisere sig og mange aktivister, der er blevet fængslede og også henrettede.

NH talte om betydningen af 'revolutionsgenerationen' (fra 1979) og dens erfaringer. Også kvinder var aktive under 79-revolutionen. Allerede dengang fik de erfaringer med kampen- og modstanden mod kønsdiskrimination. Det har sikkert bidraget til kvindernes kamp i Iran mod det kvindediskriminerende regime. Kvinder har tilkæmpet sig en ret til i praksis at gå mindre tilsørede, selvom lovgivningen ikke er ændret.

NH mener, at det er dem, der i Iran, der må finde en vej. Hun mener også at der er et stort ønske om at undgå borgerkrig i landet. Og hun afsluttede med at udtrykke et håb om at kampen for frihed og lighed i Iran, vil ændre forholdene til det bedre trods den usikre og anspændte situation i øjeblikket.